

Overweging zondag 31 mei 2020

Jaar A, Pinksteren

Handelingen 2,1-11 / 1 Kor. 12,3b-7.12-13 / Joh. 20,19-23

Pinksteren gaat over een God die zich laat kennen, die zich kenbaar en verstaanbaar maakt. Geen God van hocuspocus, dode taal en onbegrijpelijke dogma's. Maar een geheimvolle God, die dichtbij ons is, ons steunt en inspireert en in beweging zet. Die zich openbaart in het alledaagse. Die uitzicht biedt en deel van ons wil zijn.

Pinksteren. Het is vijftig dagen na Pasen. Vijftig, een veelvoud van vijf, het getal van genade. De Hebreeuwse letter 'hee' is de vijfde letter van het Hebreeuwse alfabet en betekent 'venster'. God schijnt nu, deze vijftigste dag, door dat venster ons leven in. Van buiten naar binnen, van binnen naar buiten. Zodat we alles met nieuwe ogen zien, met nieuwe oren horen.

Dit venster biedt ons uitzicht op Gods genade. Uitzicht op zijn eeuwige schenken aan ons, die we ervaren in verwondering en verrukking, in geboorte en in sterven, in de natuur, in muziek en in stilte, in familie, in ons werken en nietsdoen, in prachtige vergezichten en dichtbij huis. In de troost die we door anderen ervaren, in de liefde die ons doet opveren, in de vreugde om wat ons zin geeft, in het buigen en weer opstaan.

Dit venster biedt een opening naar nieuw leven, biedt uitzicht in situaties waarin wij geknecht zijn en waar God ons uit kan bevrijden, zodat uitzichtloosheid niet het einde is. Pinksteren is de vrijheid die God ons gunt. Hij doorbreekt alle grenzen. Hij is een nieuw begin.

Dit venster maakt Gods aanwezigheid zichtbaar in ons en geeft ons inzicht in Gods bedoeling met ons. Laten we niet alleen kijken hoe God in anderen aan het werk is, maar vooral hoe God met óns bezig is. Ons goed laat doen, ons moedig maakt en vrij en transparant.

Mijn lievelingscitaat uit de Bijbel is 'Gij zult het geknakte riet niet breken', uit Jesaja. Dat is voor mij de kern van geloven: wij zijn dat riet en we kunnen meebuigen, te diep bukken, kromtrekken van zorgen. En toch zijn er altijd momenten dat we weer opveren, dat God ons weer hoop en vreugde geeft, ons doet opstaan, in beweging zet.

Die beweging hoeft niet eens letterlijk te zijn – bewogen worden, ons hart laten beroeren. We zijn niet het onderwerp van ons leven, maar *léven*. Wij worden bewogen, wij worden bemind, wij zijn gewenst. En ja, wij lijden en worden soms geleefd, maar wij worden getroost en ons wordt telkens gegeven en vergeven.

God heeft vertrouwen in ons. Hij beweegt ons, roert, beroert en ontroert ons. Ontroeren betekent: in het gemoed treffen. God treft ons in het gemoed, als wij het toelaten. Hij is die overrompelende liefde, die pijl in ons hart die ons in vuur en vlam zet, die ons tranen geeft om droge grond te bevloeien, harde grond weer zacht en vruchtbaar te maken, harten weer te laten opbloeien.

In alle tijden van verdorring komt de Heilige Geest die ons weer doet sprankelen als frisse dauw, moed en kracht geeft en open maakt – voor elkaar en naar elkaar. Hij is de mystieke liefde die ons één maakt.

God gebeurt aan ons, elke dag. Ons leven is één ademtocht van God. Hij geeft ons leven en draagt ons. In Jezus houdt hij van ons en leert hij ons hoe we Hem kunnen navolgen. En in de Heilige Geest vernieuwt hij ons, begeestert hij ons. We zijn al goed in essentie. En we kunnen het nog beter!

Zo houdt God van ons. Want God is barmhartig.

Barmhartig komt van erbarmen, ontfermen. Barmhartig is God die zich over ons ontfermt. Zoals de Vader die zijn verloren zoon omhelst, zoals Jezus die met ons mee lijdt. God, onze Vader en onze Moeder, heeft mededogen met ons, met ons kleine mensen. Die hij het niettemin waard vindt om naar óm te zien, om te vergeven en om van te houden, telkens opnieuw. Steeds als wij berouwvol zijn en naar onszelf durven kijken, ons zelf niet uit de weg gaan maar ons toewenden tot God en bidden om genezing en sterkte, maakt God ons nieuw, maakt God ons één, geeft hij ons ruimte. En kunnen we opnieuw beginnen.

Zo hebben ook zijn leerlingen en Maria zich tot God gewend en zijn zij opnieuw begonnen. Ze gingen naar buiten, voortgestuwd door een storm van liefde en geestdrift, vol van God: enthousiast! Ze durfden te getuigen, hun vreugde te uiten, hun hart te openen – dat venster waardoor Gods liefde zichtbaar werd en God, de Heilige Geest, bij hen naar binnen kwam. De tijd van verwachting is nu een tijd van ontvangen, van overgave, van vurige verliefdheid.

Met de Heilige Geest is de nieuwe tijd van Gods vernieuwende liefde aangebroken. Met de Heilige Geest hebben wij het vuur ontvangen en maar liefst zeven gaven om dat onkenbare kenbaar te maken, om van stamelen tot spreken te komen. Om vensters te openen, ons hart te openen en mensen met lef te worden!

Ook al gaat God ons verstand te boven, met de Heilige Geest, de Helper, en met Gods genade kunnen ook wij barmhartig zijn en elkaar vergeven, elkaar troosten, naar elkaar luisteren, elkaar verstaan, met de taal van ons hart. Met de Heilige Geest kunnen wij het Koninkrijk waar maken en één zijn en vrede brengen. Dat is Gods kracht, Zijn kracht in ons. Pinksteren is de voltooiing van God als Drie-eenheid. Zo mogen ook wij eenheid vormen met elkaar. In geloof, hoop en liefde.

Pinksteren: een kostbaar geheim waar wij van harte deel van mogen uitmaken!

Amen.